

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 568/2015-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. januára 2016 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Ľubomíra Dobríka v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Knopom, Krmanova 1, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 36 C 85/2011, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 36 C 85/2011 **p o r u š e n é b o l o .**
2. Okresnému súdu Košice I **p r i k a z u j e**, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 36 C 85/2011 konal bez zbytočných prietáhov.
3. [REDAKOVANÉ] **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume 600 € (slovom šesťsto eur), ktoré je Okresný súd Košice I **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 284,08 € (slovom dvestoosemdesiatštyri eur a osem centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Milana Knopa, Krmanova 1, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 568/2015 z 18. novembra 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 36 C 85/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Z obsahu sťažnosti vyplýva:

«*Po rozvode manželstva sťažovateľa a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „matka“)* Okresný súd Košice I (ďalej len „súd“) rozsudkom zo dňa 24.07.2008, sp. zn.: 21 P/69/2008, schválil rodičovskú dohodu, na základe ktorej v tom čase maloletého [REDAKOVANÉ], nar.: [REDAKOVANÉ], (ďalej len „syn“) zveril do starostlivosti matky a sťažovateľa, t. j. otca, zaviazal platiť výživné v dohodnutej výške, splácať dlžné výživné a prispievať synovi na tvorbu úspor (takmer 450,- €)...

Postupom času došlo k výraznej zmene pomerov na strane sťažovateľa, a to čo sa týka rodinných pomerov a tiež jeho príjmu. Žil v spoločnej domácnosti so svojou družkou, s ktorou mali spoločnú dcéru narodenú v roku 2009. Jeho družka sa navyše starala o dve maloleté deti pochádzajúce z jej predchádzajúceho manželstva. Vzhľadom na nízky vek ich spoločnej dcéry bolo nevyhnutné starať sa o ňu doma, čo znamená, že jej jediným príjmom

bol materský príspevok. Navyše došlo aj k zníženiu sťažovateľovho príjmu, a to o naozaj výraznú čiastku. Z dôvodu, že pri znížení príjmu a navýšení životných nákladov jeho rodiny, už sťažovateľ nebol schopný hradiť výživné na syna vo výške podľa príslušného súdneho rozhodnutia, v dôsledku čoho bol nútený požičať si peniaze, podal návrh na zníženie výživného, odvolávajúc sa na ustanovenie § 78 ods. 1 zákona o rodine, podľa ktorého súdne rozhodnutie o výživnom možno zmeniť v prípade zmeny pomerov...

V novembri 2011 sa sťažovateľovi a jeho družke narodila druhá dcéra, čo prirodzene znamenalo ďalší nárast už aj tak vysokých nákladov, ktoré boli potrebné na zabezpečenie dôstojného živobytia sťažovateľa a jeho rodiny.»

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ popísal priebeh predmetného konania, a napokon poukázal na to, že „Na pojednávaní dňa 18.03.2014 navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu ústne podal návrh na pripustenie zmeny návrhu na začatie konania, spočívajúcej v zrušení vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči odporcovi súčinnosťou od 01.07.2013. Súd na tomto pojednávaní rozsudkom so sp. zn.: 36 C/85/2011 zmenil rozsudok Okresného súdu Košice I zo dňa 24.07.2008, sp. zn.: 21 P/69/2008 v časti, ktorou bola naposledy určená vyživovacia povinnosť navrhovateľa voči odporcovi, a to tak, že pôvodne stanovené sumy výživného, 165,97,- € mesačne a 248,95,-€ mesačne ako prispievanie na tvorbu úspor, znížil od 13.04.2011 do 02.07.2013 na sumu 150,- € mesačne a prispievanie na tvorbu úspor na sumu 150,- € mesačne a od 03.07.2013 do budúca na sumu 140,- € mesačne, ktorou je navrhovateľ povinný prispievať na výživu odporcu vždy k 15. dňu toho ktorého mesiaca vopred k jeho rukám. Čo sa týka zvyšnej časti návrhu, tú súd zamietol. Uvedeným rozhodnutím súd absolútne nebral do úvahy výraznú zmenu pomerov na strane sťažovateľa a jeho syna, ktorá odôvodňovala zrušenie výživného a tiež povinnosť prihliadať na záujmy maloletých detí, čím odignoroval príslušné ustanovenia zákona o rodine atak vzhľadom na nesprávne právne posúdenie veci bolo zo strany sťažovateľa proti predmetnému rozsudku podané dňa 20.05.2014 odvolanie, čo znamená, že aj napriek uplynutiu viac ako 3 a pol roka od podania návrhu, jasnej skutkovej a dôkaznej situácii a urgenciách zo strany sťažovateľa súd nedokázal vo veci právoplatne rozhodnúť.“.

Ústavný súd na okresnom súde zistil, že Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 7 Co 41/2014 z 30. decembra 2014 napadnutý rozsudok okresného súdu z 18. marca 2014 vo výroku o určení výživného zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Keďže napadnuté konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené, sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 36 C 85/2011 porušil jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby okresnému súdu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov a zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 60 000 €, ako aj úhradu trov konania.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti prípisom sp. zn. 1 Spr 390/2015 doručeným ústavnému súdu 18. decembra 2015, v ktorom okrem iného uviedol:

„Predmetom namietaného konania je zníženie výživného pre plnoletého odporcu. Obdobné spory tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej agendy prvostupňových súdov, preto po právnej stránke sa prejednávajúca vec nejaví ako zložitou. Určitý stupeň faktickej zložitosti súvisí spotrebou zisťovania finančných a majetkových pomerov na strane navrhovateľa a zisťovania potrieb a nákladov na živobytie na strane odporcu. Uvádzaná faktická zložitost' veci však nemohla až do takej miery predĺžiť predmetné konanie. Do určitej miery k dĺžke konania prispeli aj účastníci konania, nie však navrhovateľ ale odporca a jeho právna zástupkyňa, ktorí sa viackrát na nariadené pojednávanie nedostavili a neoznačili súdu naraz všetky dôkazy, ktoré žiadali vo veci vykonať.

Aj okresný súd bol v predmetnej veci krátkodobo nečinný a tiež niekoľkokrát bol nariadený termín pojednávania zrušený z dôvodu na strane sudkyne. Na základe vyššie uvedeného hodnotím sťažnosť ako čiastočne dôvodnú.“

Súčasťou vyjadrenia okresného súdu k sťažnosti bol aj tento prehľad procesných úkonov doterajšieho priebehu napadnutého konania:

„Konanie vo veci sp. zn. 36 C/85/2011 sa začalo 13.4.2011. Sťažovateľ v konaní vystupuje na procesnej strane navrhovateľa. Predmetom konania je návrh na zníženie výživného na plnoleté dieťa.

Vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. Mazúrovej.

Po zabezpečení prípravy pojednávania podľa ust. § 114 Občianskeho súdneho poriadku súd nariadil prvé pojednávanie vo veci 14.6.2012. Toto pojednávanie po prejednaní veci bolo odročené na 13.9.2012 za účelom doplnenia dokazovania.

Pojednávanie nariadené na 13.9.2012 bolo odročené na neurčito z dôvodu práceneschopnosti sudkyne.

Ďalší termín pojednávania súd nariadil na 24.1.2013. Toto pojednávanie bolo pre neprítomnosť účastníkov konania odročené na 14.3.2013.

Pojednávanie nariadené na 14.3.2013 bolo odročené na 25.4.2013 a to z dôvodu nepredvolania odporcu na pojednávanie.

Pojednávanie nariadené na 25.4.2013 bolo odročené na neurčito z dôvodu čerpania dovolenky sudkyňou.

Ďalší termín pojednávania bol nariadený na 4.6.2013. Toto pojednávanie po prejednaní veci bolo odročené na 17.9.2013 za účelom doplnenia dokazovania výsluchom odporcu a zabezpečenia ďalších dôkazov. Toto pojednávanie bolo „preročené“ (zrejme „preodročené“, pozn.) na 26.9.2013.

Na pojednávaní dňa 26.9.2013 súd doplnil dokazovanie vo veci a pojednávanie odročil na 19.11.2013 za účelom ďalšieho doplnenia dokazovania.

Dňa 16.12.2013 bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. Novotnej-Mlinárčikovej z dôvodu dlhodobejšej práceneschopnosti sudkyne JUDr. Mazúrovej.

Dňa 3.2.2014 bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie JUDr. Mazúrovej.

Ďalší termín pojednávania súd nariadil na 18.3.2014. Na tomto pojednávaní súd doplnil dokazovanie a vyhlásil rozsudok. Proti rozsudku sp. zn. 36 C/85/2011-180 z 18.3.2014 podal odvolanie navrhovateľ.

Dňa 16.7.2014 bol spis s opravným prostriedkom predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Košiciach. Krajský súd v Košiciach rozsudkom č. k. 7 Co/41/2014-220

z 30.12.2014 v časti zmenil rozsudok prvostupňového súdu a v časti zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie.

Ďalší termín pojednávania súd nariadil na 12.11.2015. Na pojednávanie sa nedostavil odporca ani jeho právna zástupkyňa. Súd uložil právnej zástupkyňi odporcu poriadkovú pokutu vo výške 200,- EUR. Po prejednaní veci súd pojednávanie odročil na 10.12.2015.

Na pojednávaní dňa 10.12.2015 súd vec prejednal a pojednávanie odročil na 24.3.2016 za účelom doplnenia dokazovania.“

Okresný súd súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

K vyjadreniu okresného súdu sťažovateľ zotrval na dôvodoch sťažnosti zdôrazňujúc, že k priet'ahom v konaní došlo iba postupom súdu. Vo svojom stanovisku sťažovateľ netrval výslovne na nariadení ústneho pojednávania a z obsahu tohto vyjadrenia vyplýva, že súhlasil s upustením od ústneho pojednávania.

Ústavný súd preto so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde v danej veci upustil od ústneho pojednávania, keďže dospel k záveru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety OSP, podľa ktorej len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 druhej vety OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, a z § 119 ods. 4 OSP, ak súd zistí, že existuje dôležitý dôvod na odročenie pojednávania, bez zbytočného odkladu informuje tých, ktorí boli predvolaní alebo upovedomení. Súd spravidla uvedie deň, kedy bude konať nové pojednávanie, a dôvod na odročenie sa uvedie v zápisnici alebo poznamená v spise.

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní mohlo dôjsť k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická

zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom napadnutého konania je návrh sťažovateľa na zníženie výživného, resp. po jeho zmene (prednesenej na pojednávaní pred okresným súdom 18. marca 2014) na zrušenie výživného na plnoleté dieťa, po právnej stránke ide teda o štandardnú rodinnoprávnu vec patriacu do bežnej rozhodovacej agendy všeobecného súdnictva. Pri posudzovaní doterajšieho priebehu konania podľa tohto kritéria ústavný súd bral do úvahy aj v predmetnom prípade skutkový stav veci a platnú právnu úpravu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 92/97 a iné) relevantnú na rozhodnutie. Na základe týchto hľadísk predmetné konanie nehodnotil ako právne ani skutkovo zložitú a nezistil tiež, žeby, čo sa týka dokazovania, vykazovalo črty mimoriadnej zložitosti, ktoré by boli dôvodom na jeho predĺženie.

Napokon ústavný súd konštatuje, že ani okresný súd vo svojom vyjadrení k sťažnosti nepoukázal na mimoriadnu zložitost' napadnutého konania, ktorá by ospravedlňovala jeho doterajšiu dĺžku.

2. V konaní o sťažnosti namietajúcej porušenie práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na spomalení priebehu konania podieľa osoba, ktorá podala sťažnosť vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd nezistil, že by správanie sťažovateľa v napadnutom konaní podstatnejšie ovplyvnilo jeho dĺžku, tak aby mu bolo možné pričítať negatívny podiel na stave, v akom sa konanie v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nachádzalo.

3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutom konaní.

Ústavný súd konštatuje, že priebeh napadnutého konania bol až na krátko obdobie nečinnosti v zásade plynulý, ale na druhej strane bol poznačený neefektívnym a nesústreďeným postupom okresného súdu najmä pri vykonávaní dokazovania. Uvedené vyplýva aj zo skutočnosti, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 36 C 85/2011 z 18. marca 2014 bol po podaní odvolania sťažovateľom rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 7 Co 41/2014 z 30. decembra 2014 v časti zmenený a v časti (vo výroku o znížení výživného za obdobie od 1. septembra 2014 do budúcnosti) zrušený a vrátený okresnému súdu na ďalšie konanie, v dôsledku čoho došlo k spomaleniu jeho priebehu.

Krajský súd v odôvodnení v zrušujúcej časti rozsudku okrem iného uviedol:

„Pokiaľ ide o zníženie, resp. zrušenie vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči odporcovi od 1.9.2014 do budúcnosti, odvolací súd zrušil rozsudok v napadnutom výroku za uvedené obdobie podľa ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p. a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (ust. § 221 ods. 2 O.s.p.), pretože rozhodnutím odvolacieho súdu na novom skutkovom základe by bola porušená zásada dvojinštančnosti konania a účastníkom konania by bola odňatá možnosť konať pred súdom. Z vyjadrenia odporcu totiž vyplýva, že v akademickom roku 2014/2015 bol prijatý na vysokoškolské štúdium na Filozofickej fakulte UPJŠ v Košiciach do prvého ročníka denného bakalárskeho štúdia, ktorá skutočnosť má zásadný vplyv na rozhodnutie o návrhu navrhovateľa na zníženie, resp. zrušenie vyživovacej povinnosti, to znamená, že po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa sa zmenil skutkový základ zistený súdom prvého stupňa a je nevyhnutné, aby súd prvého stupňa vykonal dokazovanie za účelom zistenia nového skutkového základu od 1.9.2014 (od začiatku akademického roka) do budúcnosti, t.j. podstatných zmien pomerov účastníkov konania a následným právnym posúdením výsledkov tohto dokazovania opäť rozhodol o návrhu navrhovateľa od 1.9.2014 do budúcnosti.“

Okrem neefektívnosti bol postup okresného súdu v napadnutom konaní aj nesústreďený, čo vyplýva zo zápisnice o pojednávaní zo 14. marca 2013, v ktorej bolo okrem iného uvedené, že „... zákonnou sudkyňou bolo zistené, že zo strany zastupujúcich asistentiek asistentky senátu 36 C (toho času PN) nebol splnený pokyn zákonnej sudkyne...

a na termín pojednávania nebol predvolaný odporca“, v dôsledku čoho bolo pojednávanie odročené bez prejednaní veci na 25. apríl 2013.

Ústavný súd vo svojej predchádzajúcej judikatúre už poukázal na to, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu, resp. orgánu verejnej moci (v danom prípade všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (obdobne napr. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy bolo postupom okresného súdu porušené, prikázal mu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza sťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní

primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 60 000 € z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti. Poukazuje najmä na to, že v dôsledku priet'ahov zavinených postupom okresného súdu „*sa zadlžil, bolo poškodené jeho dobré meno a utrpel psychickú ujmu...*“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 600 €, ktorú považoval za primeranú doterajšej dĺžke konania s ohľadom na jeho predmet (zníženie, resp. zrušenie výživného na plnoleté dieťa sťažovateľa), ako aj postup súdu v danej veci.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia v konaní o jeho sťažnosti advokátom JUDr. Milanom Knopom. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2013, ktorá bola 804 €.

Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 134 €, t. j. spolu 268 €, čo spolu s režijným paušálom 2 x 8,04 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 284,08 €.

Za podané vyjadrenie náhradu trov konania sťažovateľovi nepriznal, pretože neobsahovalo nijaké nové skutočnosti potrebné pre rozhodnutie vo veci, a preto trovy s ním spojené vyhodnotil ako neúčelne vynaložené.

Priznanú úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP) v lehote uvedenej v bode 4 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2016